

for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) selv, som jeg for Næsten troede ikke var saa uwillig til alvorlige Toldreformer; han har flere Gange paa det Allerførste taget Ordet derfor — om hvilke jeg ikke kan vide, om de ikke i saa Henseende ere komne til en ny og bedre Erkjendelse om, at Toldreformer ikke længere ere saa paatrængende, at f. Ex. Tolden paa svenske Trævarer og andre lignende Ting ikke behøver at nedsættes eller ophæves (Wille: Det er Ordførersens Skyld, at vi ikke have faaet nogen Toldlov!) Det erede Medlem bemærker, at det er Ordførersens Skyld, jeg er ikke Ordfører i denne Sag, der er jo intet Udvalg nedsat endnu. Jeg har været Ordfører i Toldsagen, og sidste Gang, der kom Forslag til en almindelig Toldreform, var det mig, der indbragte det, men det var den paagjældende Finansminister, som i Følge Udvalgets enstemmige Udtalelse undlod at forhandle med det, og derfor blev denne Sag ikke ført til Ende. Jeg vil nu for Næsten haabe, at det erede Medlem vil tage Ordet efter mig; hvis han har nogen Indvending at fremsætte, saa kunne vi komme til at diskutere denne Sag grundig med hinanden. Hvad jeg agter at fremsætte her, er en alvorlig Betslagelse over, at den høitærede Regjering nu paa femtende Aar lader os sidde, uden at der gjøres noget Skridt til en Toldreforms Gjennemførelse. Den Toldtarif, som vi have, blev givet, den Gang vi endnu vare i Forbindelse med Hertugdømmerne, og mangfoldige Bestemmelser i den ere skrevne, saaledes som de nu gjælde, af Hensyn til Hertugdømmerne. Der er mangfoldige Forhold, som have forandret sig siden den Tid, og sine Grundprinciper er Toldloven en Uretfærdighed paa hundrede og atter hundrede Punkter. Nu er her Tale om at faae en enkelt lille bitte bestemt Forskrift deri forandret. Jeg har tidligere udtalt mig — og dette Thing har i saa Henseende været af samme Anskuelse som jeg — om det Uhenfigtsmæssige og Mislige, tør jeg næsten sige, i Gjennemførelsen af partielle Toldreformer, og sidste Gang da der var en lille Told-sag paa Bane i dette Thing, leverede den høitærede Finansminister selv i sit Foredrag Beviset for, hvor uhenfigtsmæssigt dette er. Jeg vil haabe, at de to Grupper af dette Thing, der have været enige om at gennemføre Finansloven, ville, dersom de, som det synes, agte at tage sig alvorlig af Reformspørgsmaalene, holde sig for Die de Grundanskuelser, som Thinget har næret saa vel i denne Sag som i alle andre store Reformspørgsmaal, og sige sig selv, at det ikke nytter at tage ud af den store Reform enkelte Ting eller Sider, som Regjeringen eller enkelte Medlemmer muligvis sætte særlig Pris paa, thi derved formindskes Udbygten til at faae det Hele igjennem. — Hvad nu dette nærværende Lovforslag angaar, da har det, som den meget erede Finansminister selv bemærkede, foreligget fra Regjeringens Side netop i denne

Form; men den Gang det forelaa som Lovforslag fra Regjeringens Side, blev det forkastet af dette Thing. I sidste Samling blev det optaget paa Finansloven, og den meget erede Finansminister gjorde ikke nogen Indvending derimod, men Lands-thinget udslættede den paagjældende Bestemmelse af Finansloven. Jeg vil nu sige med Hensyn til Sagen selv, at Billighed og Retfærdighed tale ikke mer eller mindre for denne enkelte Lettelse i Fortoldningen end for hundrede og atter hundrede andre. Naar Billigheds og Retfærdigheds Krav særlig paaberaabes for den her foreslaaede Lettelse, saa vil jeg dog gjenkalde i Thingets Erindring, at Marsagen, hvorfor dette Spørgsmaal, er reist, er, at det tidligere Konsortium, som drev en Sodafabrik i Aalborg, havde indladt sig paa denne Entreprise enten i Uvidenhed om eller Ligeegyldighed for, at der bestod Told paa Salt. Den Slags Uvidenhed om Lovgivningsbestemmelser kan være meget ærgerlig for Bedkommende, men kan ikke afgive nogen Anledning for Lovgivningsmagten til at forandre Lovens Bestemmelser. Marsagen til, at Spørgsmaalet er blevet fremdraget særligt nu, er, hører jeg, ikke Hensynet til det paagjældende Konsortium eller Hensyn til Fabrikens Bestaaen, idet disse Hensyn ere bortfaldne, efter som Fabrikken ikke længere bestaar, og Konsortiet ikke længere driver sin Virksomhed. Der ansøres nu et nyt Hensyn, det nemlig, at Banken i Aalborg vil kunne bjerge en Del Penge, hvis Fabrikken kan sælges paa fordelagtig Maade. Vi komme derved temmelig dybt ind paa de særlige Spekulationens Omraade, og der kunde vist ansøres mangfoldige Tilfælde rundt omkring i Landet, hvor det kunde være hensigtsmæssigt, om Staten greb ind paa den ene eller den anden Maade for at redde Penge for Folk, men hidtil har dog Lovgivningsmagten viist dette fra sig, og jeg anser det for rigtigt, om vi ogsaa her lade den Slags Hensyn ude af Betragtning. Jeg vil i Almindelighed sige om denne Sag, at jeg maa fraraade at komme ind paa de stykkevisse Toldreformers Bane, og naar jeg for mit Bedkommende i forrige Samling kunde gaa med til at indsætte en Bestemmelse om Toldfrihed for Salt i et enkelt Tilfælde paa Finansloven, var dette — det vil jeg aabent sige — fordi Bestemmelsen kom ind paa Finansloven. Jeg betragter det, ganske i Almindelighed taget, som fuldkommen tilladeligt at indsætte den Art Bestemmelser paa Finansloven, og vi have ogsaa tidligere kjendt dertil, f. Ex. paa Tillægsbevillingsloven for 1874—75, hvorved vi gennem en extraordinær Toldbestemmelse foretog en Forandring i Toldloven i det vedkommende Punkt. Men jeg har for Næsten en særlig Marsag, som jeg tillægger større Betydning end dette almindelige Hensyn, og det er, at naar det kom til at staa paa Finansloven, hvor det er velbekjendt, at Mange ikke holde af, at den Slags Bestemmelser staa, vilde det